

י ל ל ז ו ט ה כ ז ב י ט

מה קורה כששקדים, זיופים וטיוחים מדימים ראש מחדש
בעלילות נגד לוחמים. מלאכת הזיוף נחשפת כאן באופן
מפורט ומדהים. כך נרקם השקר על "הטבח" בטוטורה

ג'ורג' ארדינסט

מה קורה כששקרים, זיופים וטיוחים מרימים ראש מ בעלילות נגד לוחמים. מלאכת הזיוף נחשפת כאן בא מפורט ומדהים. כך נרקם השקר על "הטבח" בטנטו

ג'ורא ארדינסט

זה, כשנגמרה הו שאנו נכנעים. א הגברים בקבוצו תוך כדי כך הל ומרי פעם ירו וה עוד מוסיף כי גו בצורות שונו והדגו מתוך יוזכ מצאו את מותם (עמוד 120 לעבו המחבר, להערכו ידע או לא רצה הנה, משמיע כי לא-זו בלבד ש לאחר הכניעה, אבו פהמי אומר לאחר הכניעה. "תדי: אבל ברוד מתורגמן: כן. תדי: זה מה שנגב אחרי שנכבדו? א אבו פהמי: לא דא מתורגמן: הוא לו אבו פהמי: לא הו בי הכפר, אנחנו אחד ירה כמה כו ין נמצא על הים, כזכור, מדובר זיים לענייני טנ אבו פהמי על יד משמעות הדברי בקלטת הראיון מ מידת תום לבו לאבו פהמי שמל לו בקבוצה אל חמושים במקלעי

להביא עבודה זו לכלל מה שהיא". כאמור, כל אלה אינם מפריעים לפפה לטעון כי לא היה מעורב בכתיבתה של יצירת המופת. פפה טוען בראיון כי "תדי כץ עבר אירוע מוחי בגלל האוניברסיטה הזאת, כמעט מת". גם כאן לא מניח פפה לעובדות בלבד אר תו. אמיר גילת מספר בכתבה ב"סופשבוע" ב-4 בפברואר 2000 על אירוע מוחי שבו לקה כץ. היינו, כץ לקה באירוע מוחי עוד לפני שוחתיקי אלכסנדרוני הגישו לבית המשפט את התביעה נגדו, והדי בה הרבה לפני שאוניברסיטת חיפה החלה בטיפול כלשהו בעניינו. פפה כהרגלו ממשיך להתמך על כך שמעטים מכין קוראי "מוסף הארץ" ובכללם כאלה המגלים עניין בפרשת כץ-פפה-טנ"טורה טרחו להתעמק בעובדות, ומעטים עוד יותר יטרו להשוות את "ציטוטי" העדים השוודיים בעבודתו של כץ עם תמלילי הראיונות שקיים (ושאותם חויב למסור לווחתיקי חטיבת אלכסנדרוני מכוח צו של בית המשפט). לדברי פפה, מתוך "שישה קטעים של אי התאמות" שנמצאו בעבודתו של כץ "רק שניים הם משמעותיים. במקום אחד הוא ציטט מפיו של חייל את המילה 'נאצים' במי קום 'גרמנים'. במקום שני הוא כתב שער פלשתיני ראה את המאורע ולא שמע עליו, כלומר הוא הפך עד שמיעה לעד ראייה, זה נעשה בתום לב". האומנם אי התאמות? האומנם שישה מקרים בלבד? האומנם שניים בלבד שיש להם משמעות כלשהי והיתר אינם אלא רקרוקי עניות, כפי שטוען פפה? ישפוט הקורא מן הלקט הבלתי ממצה שיוכא להלן, מתוך כוביו וזיופיו של כץ כפי שהם עולים מהשוואת תמלילי הראיונות שקיים כץ, כפי שהוגשו לבית המשפט, עם הציטוטים המופיעים בעבודתו.

העד עלי עבד אלירחמן אלעריגא, מומשפחת דכנאש (אבו פהמי)

אבו פהמי נזכר בעמוד 118 לעבודתו של כץ "כאחד מן העדים המרכזיים לענייני טנטורה". אבו פהמי היה ב-48 בן כ-40, ועל אף גילו המופלג מעיד עליו כץ שהוא "מן האנשים החכמים ביר תר המצויים בכפר" (עמוד 119). אבו פהמי מצוטט על ידי כץ כמי שסיפר את הדברים הבאים: "אך מה שאירע הוא שאספו את כל תושבי הכפר לכיכר, העמידו את כל מי שנשאר כשפניהם לקי רות ורצחו אותם ברם קר. הייתי עד לפשע הזה. נרצחו כ-95 איש; לשמתי את שמותיהם של אלו שמתו" (עמוד 118 לעבודה). וכי המשך (כציטוט ישיר של דברים שנאמרו בכיכול לכץ): "כשלב

לפני שלושה שבועות פירסם "מוסף הארץ" ראיון עם ד"ר אילן פפה מאוניברסיטת חיפה, שבו הגן פפה על מלאכת הזיוף והרמייה של תדי כץ, שהאשים את לוחמי חטיבת אלכסנדרוני בטבח ער"בים בכפר טנטורה במלחמת תש"ח. עודך הדין המייצג את הלווד מים (ללא שכו) ביקש להגיב במפורט ב"הארץ", אולם הוגבל שם בהיקף התגובה. "מעריב" טבוד כי התגובה היא מסמך חשוב ומר"תק, החושף חלק מתרשת הכוזבים המשחיתה את פניה של ישראל, ולכן הוא מביא אותה כאן במלואה.

ד"ר אילן פפה נבוכ", מתפייט מירון רפופורט בכתבתו ב"מוסף הארץ" (6.5.05), תוך שהוא עוטף את פפה בהררי אמפתיה רביקה, אולם מקריאת הראיון עם פפה קשה לתבחיז במבוכה כלשהי. פפה כהרגלו ממשיך לכוזב במצח נחושה. ודאי שהוא לא נבוכ עד כדי כך שיוותר על משרתו באוניברסיטת חיפה, שהרי לפפה יש משפחה לפרנס, וקביעות במוסד האקדמי שאותו הוא קורא להחרים אינה מסוג המותרות שהוא מוכן לוותר עליהם. וכך מרשה לעצמו פפה לנצל את המשכורת הנאה ואת תקציב הנסיעות הנריב שמעניקה לרשותו אוניברסיטת חיפה כדי לצאת לחו"ל ומשם להטיף לחרם על האוניברסיטה, על חבריו המרצים ואף לחרם גורף על האקדמיה הישראלית. אוניברסיטת חיפה מצרה, בהתנהלותה הרופסת, אינה עושה דבר כדי לפטור את עצמה ואותנו מעונשו של פפה (או לפחות מן הנשל הכרוך בתשלום משכורתו), שכן מבחינתה "חופש הביטוי" של פפה בעל הקביעות כולל גם את החופש להזיק בודון ובטענות כוזב למוסד אשר משלם את שכרו. מתברר כי לא תמיד צועדים שלוכי זרוע השכל הישר וההשכלה האקדמית. פפה ממשיך להלעיס בכוביו את רפופורט אשר בולע את הדבי רים בשקיקה ואינו טורח לברקם או להתעמת עם מרואיינו. להלן מקבץ לחלוטין בלתי ממצה:

פפה מספר לרפופורט כי "לא הייתי מעורב בעבודה הראשונה, והכוונה היא לעבודתו הראשונה של תדי כץ". האומנם? עיון בפ" תיח לעבודתו של כץ מלמד כי פפה היה מעורב עד צוואר בעבור דה. וכך כותב כץ: "תודה מיוחדת וגדולה ביותר אני חב למורי וירידי ד"ר אילן פפה, אשר קרא, ויותר מפעם אחת, את כל פרקיה של עבודה זו, העיר הערות חשובות ביותר וסייע בידי רבות

וקדים, זיופים וטיווחים מרימים ראש מחדש לוחמים. מלאכת הזיוף נחשפת כאן באופן ים. כך נרקם השקר על "הטבח" בטנטורה

גיורא ארדינסט

טנטורה 48. 50 שנה לא

אנשים, אשר מצוטטות שונה, לא נאמרו על ידי המשנה את מהות הדברים יש הברל תהומי בין הריכוז כשהם מלווים בה בה כל דבר חריג) לביץ או המילים, אשר לא נאמרו שים". כך הופך כץ את א רה, המכחיש לחלוטין התאמה חסרת משמעות

העד מחמוד אבו צלו כץ מייחור מקום מרכז לדברי המחבר היה בן 17 פיעו, שאם לא כן יכלו הו שים, בלי סוף". (במילה " בחינת תמליל הראיון שי השתדלויות רבות של כ שהוא היה עד ראייה לו, א מנסה להכניס לפיו, אלא עד ראייה להרג של אנשי וכך נאמרו הדברים עק תדי: אנתנו תמיד נקיים לא פייר, זה לא הוגן, זה מור את הדברים כמו שהנ ומי לא בסדר, עוזב את זה בסדר, זה לא מעניין. קוד אחרי שמונה בבוקר, כשק אבו נאיף: אני לא יכול ל שמה חמישה או הרגו עשו זאת ועוד, בעמודים 1 שאומר לכך את הדברים שלושה בני דורים שהיו

זה, כשנגמרה התחמושת, הנתנו את כלי הנשק מידינו ואותנו שאנו נכנעים. אז נכנסו החיילים היהודים לכפר ודיכוו את כל הגברים בקבוצות קבוצות אל חוף הים ליד איזה בניין שהיה שם. תוך כרי כך הלכו חיילים עם מקלעי 'ברן' משני צדי האנשים ומרי פעם ירו והרגו ופצעו אנשים" (עמודים 119-120 לעבודה). עוד מוסיף כץ ומצטט את אבו פהמי כמי שאומר: "הרבה נהר- גו בצורות שונות ומשונות; הרבה חיילים ומפקדים 'קטנים' ירו והרגו מתוך יומה - וייתכן גם שאחרים או אף רבים מההרוגים מצאו את מותם בגין יחזמות פרטיות של מפקדים מקומיים..." (עמוד 120 לעבודה). כץ מוסיף ואומר כי: "לשאלה מפורשת של המחבר, להערכתו, כמה אנשים נהרגו בכפר לאחר הכניעה, לא ידע או לא רצה אבו פהמי לומר מספר מוחלט..." (שם).

והגה, משמיעת תמליל הראיון שבין מר כץ לאבו פהמי עולה כי לא זו בלבד שאבו פהמי לא אומר לכץ כי היה עד לירי באנשים לאחר הכניעה, אלא הוא אומר לכץ מפורשות את ההפך הגמור. אבו פהמי אומר לכץ לא פחות מארבע פעמים כי "איש לא נורה לאחר הכניעה". וכך נאמרו הדברים לכץ, אות באות: "תדי: אבל ברור שירו באנשים אחרי הכניעה? מתורגמן: כן.

תדי: זה מה שנכון במאה אחוז הודיעו (כך במקור - ג.א) אנשים אחרי שנכבדו? אחרי שהרמתם ידיים? במאה אחוז? אבו פהמי: לא ראינו שהרגו אחרי שהרמנו ידיים. מתורגמן: הוא לא ראה.

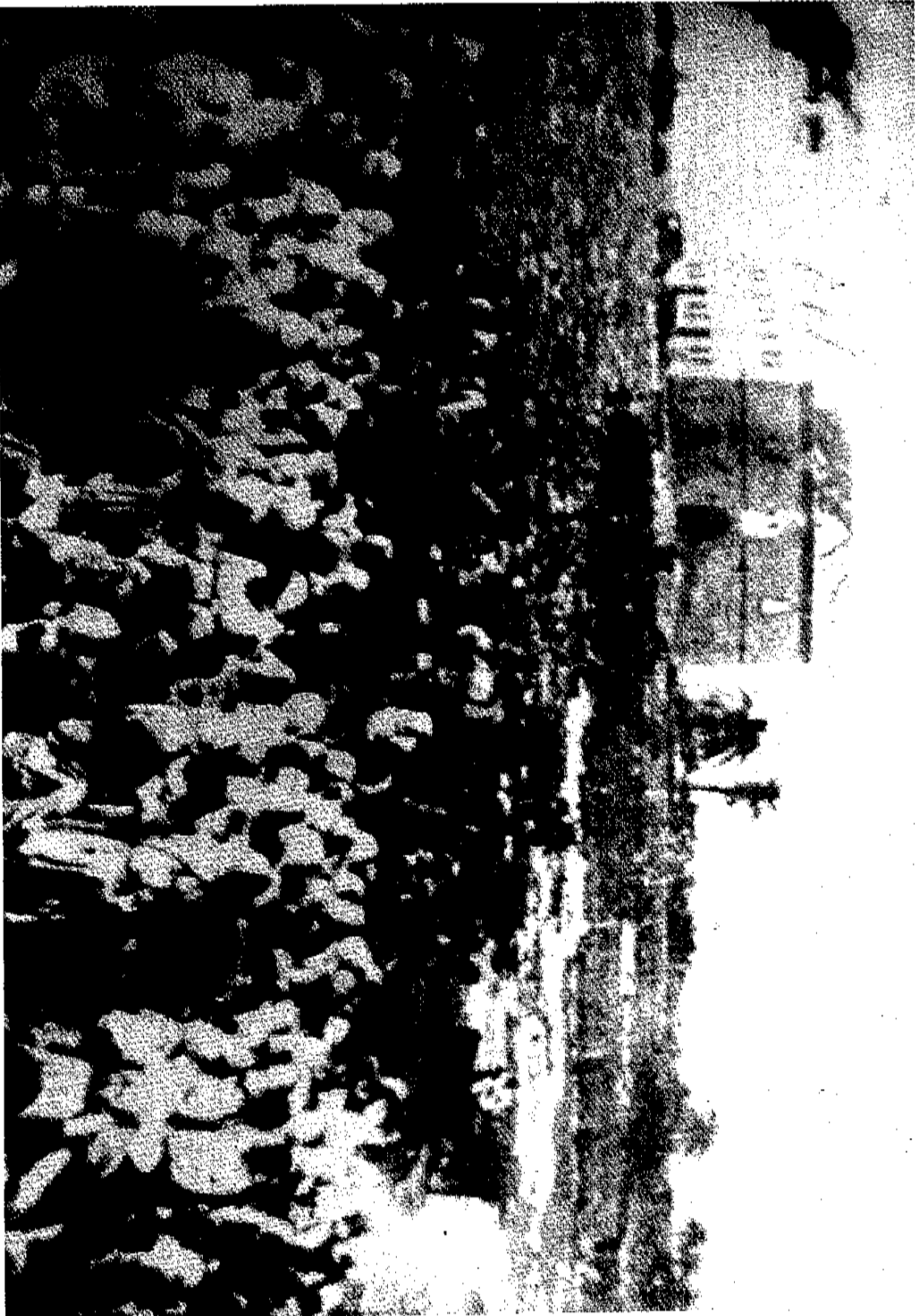
אבו פהמי: לא הרגו. אנתנו מתאספים; אנתנו התאספנו, כל תושבי הכפר, אנתנו התאספנו במקום מרווח, לא הם לא הרגו. חייל אחד ירה כמה כדורים למעלה לתקרה של הבית. בית גדול שעדיי ין נמצא על הים, אבל לא ראינו שהרגו".

כזכור, מדובר באדם אשר כץ מגדיר אותו כאחד העדים המרכזיים לענייני טנטורה. אין ולא יכול להיות ספק כי ציטוט דברי אבו פהמי על ידי כץ הינו ציטוט כוזב, הוהפך ב-180 מעלות את משמעות הדברים שנאמרו על ידי אבו פהמי כפי שהם נשמעים בקלטת הראיון שנערך עימו. עניין חמור לא פחות אשר מעיד על מידת תום לבו. של כץ נובע מבדיקת תמליל הראיון שבין כץ לאבו פהמי שמלמדת שאכן אבו פהמי מעיד על כך שהגברים הובו לו בקבוצה אל שפת הים, כשהם מלווים משני צדיהם בחיילים חמושים במקלעי "ברן", אולם המילים "ומרי פעם ירו והרגו ופצעו

להביא עבודה זו לכלל מה שהיא". כאמור, כל אלה אינם מפריעים לפפה לטעון כי לא היה מעורב בכתיבתה של יצירת המופת. פפה טוען בראיון כי "תדי כץ עבר אירוע מוחי בגלל האוניברסיטה הזאת, כמעט מת". גם כאן לא מניח פפה לעובדות לבלבל את תו. אמיד גילת מטפח בכתיבה ב"סופשבוע" ב-4 בפברואר 2000 על אירוע מוחי שבו לקח כץ. היינו, כץ לקח באירוע מוחי עוד לפני שוותיקי אלכסנדרוני הגישו לבית המשפט את התביעה נגדו, והרבה הרבה לפני שאוניברסיטת חיפה החלה בטיפול כלשהו בעניינו. פפה בהרגלו ממשיך להסתמך על כך שמעטים מבין קוראי "מוסף הארץ" ובכללם כאלה המגלים עניין בפרשת כץ פפה-טנר טורה טרחו להתעמק בעובדות, ומעטים עוד יותר יטרחו להשוות את "ציטוטי" העדים השזורים בעבודתו של כץ עם תמלילי הראיונות שקיים (ושאותם חוייב למסוד לוויתקי חטיבת אלכסנדרוני מכוח צו של בית המשפט). לדברי פפה, מתוך "שישה קטעים של א התאמות" שנמצאו בעבודתו של כץ "דק שניים הם משמעותיים. במקום אחד הוא ציטט מפיו של חייל את המילה 'נאצים' כמד המאודע ולא שמע עליו, כלומר הוא הפך עד שמיעה לעד ראייה, זה נעשה בתום לב". האומנם א התאמות? האומנם שישה מקרים בלבד? האומנם שניים בלבד שיש להם משמעות כלשהי והיתר אינם אלא דקדוקי עניות, כפי שטוען פפה ישפוט הקורא מן הלקט הכלתי ממצה שיובא להלן, מתוך כוזבי וזיופיו של כץ כפי שהם עולים מהשוואת תמלילי הראיונות שקיים כץ, כפי שהוגשו לבית המשפט, עם הציטוטים המופיעים בעבודתו.

העד עלי עבד אלירחמן אלעריגא, ממושפחת ובנאש (אבו פהמי)

אבו פהמי נזכר בעמוד 118 לעבודתו של כץ "כאחד מן העדים המרכזיים לענייני טנטורה". אבו פהמי היה ב-48 בן כ-40, ועל אף גילו המופלג מעיד עלי כץ שהוא "מן האנשים החכמים ביר תור המצויים בכפר" (עמוד 119). אבו פהמי מצוטט על ידי כץ כמי שסיפר את הדברים הבאים: "אך מה שאירע הוא שאספו את כל תושבי הכפר לכיכר, העמידו את כל מי שנשאר בשפניהם לקני רות ורצחו אותם ברם קר. הייתי עד לפשע הזה. נרצחו כ-95 איש; לשמתי את שמותיהם של אלו שמתו" (עמוד 118 לעבודה). וכי המשך (כציטוט ישיר של דברים שנאמרו בכיכול לכץ): "בשלב

טקס תחילת המעשה ויקי המואה
50 שנה לא נשמעה עונה בדבר טבח בנימין בטורקה, גם לא במסגרתם של היסטוריונים קרובים. המעודה היחידה אשר נכתב כי נוצר טבח בכפר התחילה במעשה ויקי המואה

טנטורה 48'. 50 שנה לא נשמעה טענה בדבר טבח שבוצע כביכול בטנטורה, גם לא בספריהם של היסטוריונים ערבים. העבודה היחידה שבה נכתב

אבו נאיף: מ תדני: שמראא אבו נאיף: כ תדני: בגלל אבו נאיף: כ תדני: אם לא שוב מרונ העובדותיים הופך בעבוד תו של אבו נ שהציל את מ מה חסרת מל

העד מחזמו אבו ריאצ שירו לאחר שהכל נכנעו עשה שם כסו המילים הללו בדוי. יתר עי ריאצ' מספר לא זו בלבד א שר אמר לכ הדברים בתמ כץ שואל: ראיתי? אבו ו שמעתי מסיפ וגם לכך יי

העד נימך ד בעמוד 154 ג'דבאן (להלן) מר, אותו הובח בחורות. הבחו מבלי שהיתה

שעשו זאת ירו בהם והרגו אותם ואחר כך ירו גם בעור בן רוד אחר, וגם היו עוד שניים אחרים בני המשפחה שלי שנחרגו באותו היום בכפר - אלה הם כוודאות מקרים שאני יודע עליהם אישית, כי מדובר בבני משפחתי והכרתי אותם אישית וידעתי וגם ראיתי, חלקית, מה שקרה להם. את התינוקות, הילדים והנשים לקחו לפרדיס ואחר כך, לאחר כשבוע-שבועיים, העבירו את כולם לטול כרם. את ההרוגים קברו אנשים משלנו בקברי אחים גדולים במד קום, 40 או 50 בכל קבר כזה, וחלק מאלה שחפרו נרצחו לאחר מכן, בדם קר וללא כל חשבון."

בדיקת תמליל ההקלטה מלמדת כי גם כאן מדובר בציטוט כוזב אשר אין לו שריד וזכר בתמליל: אבו נאיף אכן אומר לכך כי שבעה מבין קרובי משפחתי נהרגו, אולם למרות הפצרותיו של כך הוא מסרב לומר כי הם נהרגו לאחר שנכנעו. אבו נאיף לא אומר לכך כי ירו בשלושה מבני דודיו שעה שאספו גופות של הרוגים. הוא גם לא אומר כי "ראה חלקית" מה שקרה לבני דודיו. שוב מדר בר בציטוט שקרי ומגמתי. גם המשפט "את החרוגים קברו אנשים משלנו בקברי אחים גדולים במקום, 40 או 50 בכל קבר כזה, וחלק מאלה שחפרו נרצחו לאחר מכן, בדם קר וללא כל חשבון" לא נאמר על ידי אבו נאיף וגם כאן מדובר בציטוט כוזב של כך.

מעניין במיוחד הוא המשפט האחרון המופיע בציטוט של אבו נאיף בעמוד 122 לעבודה, מיד לאחר התיאור של "הרצח ההמוני" שבוצע בבית הקברות (ציטוט שגם הוא כפי שהראנו לא היה ולא נברא): "בעצם אני אישית ניצלתי אודות להיכרות אישית על ידי שמואל קרניאלי, בנו של יהודה, אצלו עבדתי אחר כך יותר משש שנים".

לקורא התמים ברור כי אבו נאיף מספר לכך כיצד הוא ניצל מן הטבח הנורא שהוא היה עד לו. והנה, מקריאת התמליל מתברר כי שוב מדובר בשקר וכמניפולציה של כך, שכן לא זו בלבד שאבו נאיף לא מספר לו על טבח שהוא היה עד לו, הוא גם מטבע הדבר רים לא מספר שניצל מן הטבח, ושמו של אותו שמואל קרניאל נזכר דווקא כמי ש"הציל אותו" מבית הסוהר כמה חודשים לאחר כיבוש טנטורה.

וכך נשמעים הדברים בתמליל הראיון עם אבו נאיף: "אבו נאיף: שאני הייתי, בשארתי בבית סוהר, אני לא סיפרתי לך מי הציל אותי מבית סוהר. תדני: מי?

אנשים", אשר מצוטטות על ידי כך בעבודה (עמוד 120, שורה רא' שונה), לא נאמרו על ידי אבו פהמי והן הוספו על ידי כך "כציי-טוט" כביכול מפי אבו פהמי. שוב מדובר בציטוט שקרי ומטולף המשנה את מהות הדברים.

יש הברל תחומי בין תיאור של שבויים המובלים אל מקום הריכוז כשהם מלווים בחיילים נושאי נשק (סיטואציה אשר אין בה כל דבר חריג) לבין אותו תיאור אשר אליו מוסיף המחבר את המילים, אשר לא נאמרו במקור: "ומדי פעם ירו, הרגו ופצעו אנ-שים". כך הופך כך את אבו פהמי מעד מרכזי מבין פליטי טנטור רה, המכחיש לחלוטין את התרחשותו של טבח, לעד מרכזי המאשר כביכול את דבר קיומו של הטבח. אכן כדברי פפה, "אי התאמה חסרת משמעות".

העד מחמוד אבו צלאח (אבו נאיף)

כך מייחד מקום מרכזי בעבודה לרבידו של אבו נאיף, אשר לדברי המחבר היה בן 17 בתקופת כיבוש טנטורה. בעמוד 121 לעבודה מצטט כך את אבו נאיף כמי שאומר: "מזל גדול שהם הר-פיעו, שאם לא כן יכלו החיילים להמשיך להרוג ולהרוג בין האנ-שים, בלי סוף". (במילה "הם" הכוונה לאנשי זכרון יעקב - ג.א.) בחינת תמליל הראיון שקיים כך עם אבו נאיף מראה כי על אף השתדלויות רבות של כך לחלץ מאבו נאיף אמירות על טבח שהוא היה עד ראייה לו, אבו נאיף לא אומר לכך את הדברים שהוא מנסה להכביס לפיו, אלא אומר באופן חד משמעי כי הוא לא היה עד ראייה להרג של אנשים לאחר סיום הקרב.

וכך נאמרו הדברים על ידי אבו נאיף בראיון שערך עימו כך: "תדני: אנחנו תמיד נקיים היינו כמו סבון נקי, ואסור שזה יהיה, זה לא פייר, זה לא הוגן, זה טוב, כי זה לא אמיתי. אנחנו צריכים לל-מוד את הדברים כמו שהם קרו. אני עכשיו לא בא לדבר מי בסדר ומי לא בסדר, עוזב את זה עכשיו. הערבים לא בסדר, היהודים לא בסדר, זה לא מעניין. קודם כל צריך לדעת מה היה ולכן השאלה אחרי שמונה כבוקר, בשקרה מה שקרה, מה התרחש הלאה. אבו נאיף: אני לא יכול להגיד - אם בא מישהו ואמר לי שהרגו שמה חמישה או הרגו עשרה. אני לא ראיתי כעין שלי".

זאת ועוד, בעמודים 121-122 בעבודה מצוטט אבו נאיף כמי שאומר לכך את הדברים הבאים: "חויץ מן המקרה הזה היו לי עוד שלושה בני דודים שהיו אוספים את הגופות של החרוגים, ובזמן

ו ואותתנו זו את כל שהיה שם. האנשים לעבודה). רבה נהר- שנים' ירו זההרוגים "זמנים..." ידשת של ניעה, לא

מי עולה באנשים הגמור. לא נורה

(אנשים

זל תוש- גו. חייל- לשערי-

ז המרכ- ש' דברי- לות את שמעים עיר על בין כך ים הוב- חיילים ופצעו

בספריהם של היסטוריונים ערבים. העבודה היחידה שבה נכתב כי בוצע טבח בכפר התגלתה כמעשה זיוף והונאה

אבו נאיף: שמואל קרני, הקצין שהיה מפקד פה בסביבה. תרני: שמואל קרניאלי.
אבו נאיף: כן, ז"ל מת. הוא בא למחנה ולקח אותי מהמחנה. תרני: בגלל זה אתה נשארת פה.
אבו נאיף: כן.
תרני: אם לא היית הולך יחד עם כולם.
שוב מדובר בהונאה של מחבר אשר מסלף לחלוטין את ממצאיו העובדתיים ומציג בעבודתו ציטוטים אשר לא היו ולא נבראו. כך הופך בעבודתו של כץ אדם בשם שמואל קרניאלי, שעל פי עדר תו של אבו נאיף טייע לשחרורו המוקדם ממחנה השבויים, לאדם שהציל את אבו נאיף "מן הטבח". שוב, כדברי פפה, עוד "אי התאר מה חסרת משמעות".

העיד מחמוד אבו אליראזק הסאדיה (אבו ריאצ')
אבו ריאצ' מצוטט בעמוד 152 לעבודה כמי שאומר: "ידוע לי שידרו לאחר הקרב בצעירים ושהיה בקרב הרג גדול, גם לאחר שהכל נכנעו ופסקו להילחם. היתה אווירה של הפקרות וכל אחד עשה שם כטוב בעיניו". קלטת הראיון עם אבו ריאצ' מלמדת כי המילים הללו לא נאמרו על ידי אבו ריאצ' וכי שוב מדובר בציטוט בדוי. יתר על כן, מקריאת תמליל הקלטת אנו למדים כי אבו ריאצ' מספר לכץ כי הוא כלל לא היה בטנטורה ביום הקרב, וכי לא זו בלבד שמדובר בציטוט כוזב, אלא מדובר בעדות של אדם אשר אמר לכץ מפורשות כי הוא כלל לא נכח במקום. וכך נאמרו הדברים בתמליל:
כץ שואל: "אתה אמרת שהיהודים הגיעו ברכבת, שמעת או ראית?". אבו ריאצ': "איך אראה אותו יום הייתי בפרדיס. אני רק שמעתי מסיפורים, סיפרו על הדברים שעזרו ליהודים לנצח".
וגם לכך ייקרא, כדברי פפה, "אי התאמה חסרת משמעות".

העיד נימר דייב עלי ג'רבאן
בעמוד 154 לעבודה מייחס כץ למרואיין גוסף, נימר דייב עלי ג'רבאן (להלן נימר), יליד 1918, את הדברים הבאים: "על פי נימר, אותו היום הרגו בכפר לא פחות מ-85. מהם 80 גברים וחמש בחורות. הבחורות שנהרגו בכפר - כולן נהרגו תוך כדי הקרב, מבלי שהיתה כוונה לפגוע בהן. כילדים, למשל, לא פגעו כלל.

הם הרגו אותם ואחר כך ירו גם בעוד כן דוד אחר, ים אחרים בני המשפחה שלי שנהרגו באותו היום! בוודאות מקרים שאני יודע עליהם אישית, כי פחתי והכרתי אותם אישית וידעתי וגם ראיתי, יה להם. את התינוקות, הילדים והנשים לקחו; לאחר שבוע-שבועיים, העבירו את כולם לטול ים קברו אנשים משלנו בקברי אחים גדולים במר אל קבר כזה, וחלק מאלה שחפרו נרצחו לאחר מכן, 'חשבו-".

ל ההקלטה מלמדת כי גם כאן מדובר בציטוט שריד זוכר בתמליל: אבו נאיף אכן אומר לכץ כי משפחתו נהרגו, אולם למרות הפצרותיו של כץ כי הם נהרגו לאחר שנכנעו. אבו נאיף לא אומר ושה מבני דודיו שעה שאספו גופות של הרוגים. כי "ראה חלקית" מה שקרה לבני דודיו. שוב מדרו ומגמתי. גם המשפט "את החרוגים קברו אנשים יום גדולים במקום, 40 או 50 בכל קבר כזה, וחלק צחו לאחר מכן, בדם קר וללא כל חשבו-". לא נאיף וגם כאן מדובר בציטוט כוזב של כץ. הוא המשפט האחרון המופיע בציטוט של אבו לעבודה, מיד לאחר התיאור של "הרצח ההמוני" ברות (ציטוט שגם הוא כפי שהראנו לא היה ולא י אישית ניצלתי אודות להיכרות אישית על ידי בנו של יהודה, אצלו עברתי אחר כך יותר משש

ברור כי אבו נאיף מספר לכץ כיצד הוא ניצל מן א היה עד לו. והנה, מקריאת התמליל מתברר כי ובמניפולציה של כץ, שכן לא זו בלבד שאבו על טבח שהוא היה עד לו, הוא גם מטבע הדיב ניצל מן הטבח, ושמו של אותו שמואל קרניאלי "הציל אותו" מבית הסוהר כמה חודשים לאחר

דברים בתמליל הראיון עם אבו נאיף: זייתי, נשארתי בבית סוהר, אני לא סיפרתי לך ית סוהר.

ילקוט הכזבים

ד"ר אילן מפה, יצא ללא פגע. צילום: אלכס וזקובסקי

היהודים הגיעו עם רשימת שמות מוכנה, הקריאו שמות של אנשים, וכל אחד שהקריאו בשמו הלך הצגה. אחר כך לקחו אותם לבית הקברות ושם ירו בהם.

קריאת תמליל קלטת הראיון שבין כך לנימר מלמדת כי נימר לא אמר למר כך את הדברים המיוחסים לו על ידי כך. נימר אומר לכך שהקריאו שמות של משתפי פעולה אשר נלקי חוץ. הוא לא אומר במילה ובהצטי מילה דבר וחצי דבר על כך שלקחו אנשים לבית הקברות וירדו בהם (פעולה שכך קורא לה בעבודתו: "סלקציה", על כל הקונטרסציות המתלוות למילח). הוא גם לא אומר לכך כי היה עד להרג של אנשים לאחר סיום הקרב. שוב, מדובר בייחוס מגמתי ודונוי וב"ציטוט" של רב רים אשר כלל לא נאמר על ידי העד. גם כאן, כדבריו פפת, מדובר בסך הכל בעוד "אי התאמה חסרת משמעות".

העדה נג'יה הסן איוב

בעמוד 142 לעבודה מצוטטת אישה בשם נג'יה הסן איוב (להלן נג'יה) כמי שאומרת את הדברים הבאים: "היו להם לחיי לים שני אנשים מחוץ לכפר שבאו לצבא עם לבוש אזרחי ועם פנים רעולים והם יהיו כל מי שחיפשו לפי רשימות שהיו להם, וכל מי שהצביעו עליהם מדד לקחו אותם וגמרו איתם, גם אם התברר דבר אחר כך שזה היה בטעות ולא היה שום דבר נגדו... כך הכל לא פחות מ-150 גברים נהרגו בכפר באותו יום ואולי גם יותר". קריאת תמליל הראיון עם נג'יה מלמד כי גם כאן מדובר בציטוט כוזב, שכן על אף הפצרותיו של כך מסרבת אותה נג'יה לספר את הסיפור שכך מפציד בה לספר. נג'יה מספרת לכך על אדם בשם סלים אבו שאקר, אשר נלקח כשירדו קשרי רות מאחור אל בית רחוק (ושם על פי מחשבתה, שאותה אין היא תומכת בעדות ישירה כלשהי, ירו בה), אולם היא מסרבת לומר כי נלקחו גם אחרים. וכך נאמרו הדברים על ידי נג'יה בראיון שערך עימה כך:

"תדוי: כלומר הצבא לקח רק את האדם הזה או עוד אחרים? נג'יה: לא, רק אותו לקחו. את זה ראיתי כמו עיני שלקחו כשהי יינו על שפת הים. לא ראיתי שלא לקחו עוד אחרים.

תדוי: אני מתאר לעצמי שהצבא לא הביאו אותם כדי שיצביעו רק על אחד אלא על רבים. נג'יה: אבל אני מספרת על מה שראיתי".

הדברים המיוחסים לנג'יה בעבודתו של כך לא נאמרו על ידיה ואף הוכחו מפורשות למרות הפצרותיו ושירוליו של כך. שוב מדובר בציטוט שקרי אשר נועד להטעות את הקורא ולהכביד או אל המסקנה אשר סומנה מראש על ידי כך. וגם כאן, לדברי פפת, מדובר ברקדוקי עניית וב"אי התאמה חסרת משמעות".

העד רנפיק אליעבד צאלחה (אבו אליעבד)

בעמוד 161 לעבודתו מייחס כך לאחד, תופיק אליעבד צאלחה, הוא אבו אליעבד, אשר היה בן 20 במועד הכיבוש, את הדברים הבאים: "לדברי אבו אליעבד חילופי האש נמשכו מח צות לילה ועד שמונה או תשע בבוקר ואז הכל נגמר. אספו את כולם על שפת הים; נשים וילדים לחור וגברים לחור. ילדים בגיל 12 צירפו אל הגברים. היו אנשים שהרגו אותם רק בגלל שמצאו אצלם נשק. היתה רשימה של אווזי נשק אצל ועדת הכפר ומצאו אותה במשרד של הכפר. על פי אבו אליעבד הרגו כ-85 גברים באותו היום".

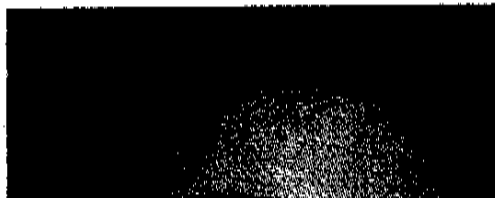
השוואת הדברים אל תמליל הראיון של כך עם אבו אליעבד מלמדת כי שוב מדובר בייחוס דברים אשר לא נאמרו על ידי הסד. לא כולם ולא מאחת. וירד נאמרו הדברים של ירו עד

לקבור את הגופ הניאו אנשים מ תדוי: האם ראית אבו אליעבד: ל הסוהר סיפר פר גופות שתושבי תדוי: האם כל אי אבו אליעבד: כ שבעה או שמונו גם כאן, ייחוס העד השמיע לכ ידי פפה "אי הת

כאמור, מדובר חיב דעת בעניי כך, שנכתבו בסי עדויות נוספות אלחנן ענני, צנו מן לפנות לאתר ממכתבתו ש טענה שבוצע טב עימו וכמסגרת קים הדברים ב" שהחלו להישקף ניין הטבח באומ תי שהיה טבח נ בסנטורה" (עמוד אולם השקר ל יסי. במשך 50 שבוצע כביכול יונים ערבים בע של ההיסטוריון היחידה שבה נכו תו של כך שלה היא נפסלה כב אולם כך, פפה ו להם במה כגון ו אלכסנדרוני, כן לחייהם ובבריא עוק כי אין ולא פרופ' אסא כ התראיין או לעי מלחמה". לאחד בו לחלוטין פרו אלכסנדרוני ככו אחר יותר התבו מזה אני מצטעד קי חשיבת אלכס התייחס באמון מיום 7 במרס 02 למסקנה כי אין לוחמי גרוד 33 8 כ" 24 במאי 8

נימר אומר לכך שהקריאו שמות של משתפי פעולה אשר נלקחו. הוא לא אומר דבר וחצי דבר על כך שלקחו אנשים לבית הקברות וירדו בהם. הוא גם לא אומר כי היה עד להרג של אנשים לאחר סיום הקרב. שוב, מדובר בייחוס מגמתי וב"ציטוט" של דברים שכלל לא נאמרו על ידי העד

השקר מסרב למות כל עוד הוא משרת סדר יום פוליטי. כך, פפה ודומיהם לא יניחו ולא ירפו. מדי פעם תינתן להם במה, ואילו קשישי אלכסנדרוני, כך ככל הנראה נגזר, חלקם בעשור התשיעי לחייהם ובבריאות רופפת, ימשיכו, כל עוד נשמה באפם, לצעוק כי אין ולא היתה להם אחות

שוב, מדובר בייחוס מגמתי וזרנוני וב"ציטוט" של רב רים אשר כלל לא נאמרו על ידי העד. גם כאן, כדבריו פפה, מדובר בסך הכל בעוד "אי התאמה חסרת משמעות".

העודה נגייה חסן איוב

בעמוד 142 לעבודה מצוטטת אישה בשם נגייה חסן איוב (להלן נג'יה) כמי שאומרת את הדברים הבאים: "היו להם לחיי לים שני אנשים מחוץ לכפר שבאו לצבא עם לבוש אדומי ועם פנים רעולים והם זיהו כל מי שהיפשו לפי רשימות שהיו להם, וכל מי שהצביעו עליו מיד לקחו אותו וגמרו אותו, גם אם התברר אחר כך שזה היה בטעות ולא היה שום דבר נגדו... סך הכל לא פחות מ-150 גברים נהרגו בכפר באותו יום ואולי גם יותר". קריאת תמליל הראיון עם נג'יה מלמד כי גם כאן מדובר בציטוט כוזב, שכן על אף הפצרותיו של כץ מסרבת אותה נג'יה לספר את הסיפור שכץ מפציר בה לספר. נג'יה מספרת לכץ על אדם בשם סלים אבו שאקר, אשר נלקח כשידיו קשורות מאחור אל בית רחוק (ושם על פי מחשבתה, שאותה אין היא תומכת בעדות ישירה כלשהי, ידו בן), אולם היא מסרבת לומר כי נלקחו גם אחרים. וכך נאמרו הדברים על ידי נג'יה כראיון שערך עימה כץ:

"תדרי: כלומר הצבא לקח רק את האדם הזה או עוד אחרים? נג'יה: לא, רק אותו לקחו. את זה ראיתי כמו עיני שלקחו כשהינינו על שפת הים. לא ראיתי שלא לקחו עוד אחרים. תדרי: אני מתאר לעצמי שהצבא לא הביאו אותם כדי שיצביעו רק על אחד אלא על רבים. נג'יה: אבל אני מספרת על מה שראיתי".

הדברים המיוחסים לנג'יה בעבודתו של כץ לא נאמרו על ידיה ואף הוכחו מפורשות למרות הפצרותיו ושידוליו של כץ. שוב מדובר בציטוט שקרי אשר נועד להטעות את הקורא ולהביא או אל המסקנה אשר סומנה מראש על ידי כץ. וגם כאן, לדברי פפה, מדובר בדקדוקי עניות וב"אי התאמה חסרת משמעות".

העד תופיק אליעבד צאלה (אבו אליעבד)

בעמוד 161 לעבודתו מייחס כץ לאחד, תופיק אליעבד צאלה, הוא אבו אליעבד, אשר היה בן 20 במועד הכיבוש, את הדברים הבאים: "לדברי אבו אליעבד חילופי האש נמשכו מודעות לילה ועד שמונה או תשע בבוקר ואז הכל נגמר. אספו את כולם על שפת הים; גשים וילדים לחוד וגברים לחוד. ילדים בגיל 12 צירפו אל הגברים. היו אנשים שהרגו אותם רק בגלל שמצאו אצלם נשק. היתה רשימה של אחוזי נשק אצל ועדת הכפר ומצאו אותה במשרד של הכפר. על פי אבו אליעבד הרגו כ-85 גברים באותו היום".

השוואת הדברים אל תמליל הראיון של כץ עם אבו אליעבד מלמדת כי שוב מדובר בייחוס דברים אשר לא נאמרו על ידי העד, לא כולם ולא מקצתם. וכך נאמרו הדברים על ידי אבו אליעבד:

"תדרי: עכשיו, האם ראית שלקחו אנשים ושמתע שחרגו אותם או שראית משהו בעיניך?"

אבו אליעבד: לא, לא ראינו רק שמענו, חוץ מזה כל אלה שהלכו להביא את הנשק שלהם חזרו ולא תופיעו ואז כולם הסיקו שנהרגו. אנתנו לא ראינו כלום, אבל ישנם אנשים שאני לי ראו משהו. אני אמנם הייתי בן 20, אבל לא יכולתי לנוע לבד ובלי רשות הורי, חוץ מזה, כאשר לקחו את האנשים לבית הסוהר אז התחילו כולם לחפש את קרוביהם, היו כאלה שברחו לעין עזאל, לאיגוזים, לפרדיס ורק אחד כך ידעו מי נהרג, מי חי, מי ברח וכך הלאה".

ובהמשך:

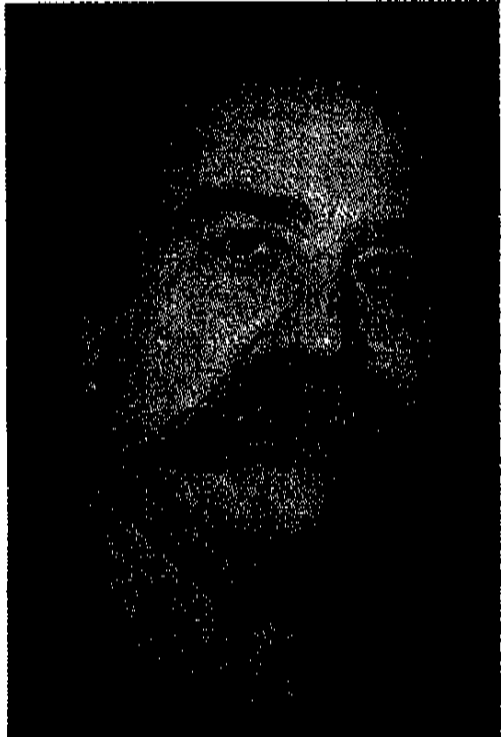
"תדרי: עוד שאלה. כאשר הייתם כולכם בשפת הים, האם ראית מה החיילים עשו או שאתה מסתמך על סיפורים? אבו אליעבד: אני לא ראיתי כלום, הכל סיפורים שסיפרו אחרי המלחמה.

תדרי: איך קברו את הגופות של ההרוגים? אבו אליעבד: אנשי הצבא גייסו חלק מתושבי טנטורה כדי

ד"ר אילן פפה. יצא ללא פגע צילום: אלכס וזקובסקי

נימר אומר לכך שהקריאו שמות של משתמי פעולה אשר גלקחו. הוא לא אומר דבר וחצי דבר על כך שלקחו אנשים לבית הקברות וירו בהם. הוא גם לא אומר כי היה עד להרג של אנשים לאחר סיום הקרב. שוב, מדובר בייחוס מגמתי וב"ציטוט" של דברים שכלל לא נאמרו על ידי העד

השקר מסרב למות כל עוד הוא משרת סדר יום פוליטי. כץ, פפה ודומיהם לא יניחו ולא ירפו. מדי פעם תינתן להם במה, ואילו קשישי אלכסנדרוני, כך ככל הנראה נגזר, חלקם בעשור התשיעי לחייהם ובבריאות רופפת, ימשיכו, כל עוד ושמה באפם, לצעוק כי אין ולא היתה להם אחות

תדרי כץ. חזר בו עוד על דוכן העדים צילום: אלי דקה

יד
ה
כ
ע
א
מ
ס
ע
ק
י
נ
ת
ב
ל
ש
י
ה
ה
ת
א
ל
ל
ע
ה
מ
ב
א
א
מ
ז
ק
ה
מ
ל
ל
ר
פ
ת
מ
ה
נ
א
כ
ב
פ
נ
פ
כ
פ
ה
ח
ב
א

ד"ר אילון פפה. יצא ללא פגע צילום: אלכס ורוקובסקי

לקבור את הגופות, אבל כאשר לקחו את הגברים לבתי הסוהר, הביאו אנשים מפרדים, והטילו עליהם לקבור את הגופות. תרני: האם ראית את אלה שקברו? אבו אלי-עבר: לא, לא הייתי, אבל החלק השני שהגיע לבית הסוהר סיפר פרטים על הקבורה של הגופות. אבל נותרו עוד גופות שתושבי פרדיס טיפלו אחר כך בקבורתם. תרני: האם כל אלה שעזרו בקבורה חזרו שלמים? אבו אלי-עבר: כן, חזרו. למעשה לא היו הרבה במספר, אולי שבעה או שמונה. גם כאן, ייחוס הרברים לעד בעבודתו של כץ הינו כוזב, שכן העד השמייע לכץ דברים הפוכים בתכלית וגם לכך ייקרא על ידי פפה "אי התאמה חסרת משמעות".

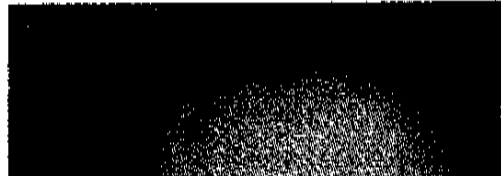
כאמור, מדובר במספר רוגמאות בלבד ומי שמעוניין להרחיב היב עת בעניין זה ולהתרשם מכוביו ומזויפויו הנוספים של כץ, שנכתבו בסיועו הרב של פפה ומ"הסיפול המסור" שלו וכו' עדויות נוספות (כמו למשל עדויותיהם של שלמה אמבר, אלחנן ענני, צבחה טנג'י, ראשידה חסן אלי-איוב ואחרים) מודר מן לפנות לאתר www.ee.bgu.ac.il/directory-censor/katz. ממכתבתו של רפופורט עולה גם כי כץ הסכים לחזור בו מהד טענה שבוצע טבח בטנטורה רק במסגרת הסכם הפשרה שנחתם עימו ובמסגרת מכתב ההתנצלות שעליו חתם, אולם גם כאן לר קים הרברים ב"חוסר דיוק", שכן עוד על רוכן העדים, לאחור שוחללו להיחשף כוביו וזויפויו של כץ, חזר בו כץ מכל טענה בעי גיין הטבח באומרו: "אני מעולם בשום מקום ולאף אדם לא אמרתי שהיה טבח בטנטורה. גם כעת אני אומר שלא היה טבח בטנטורה" (עמוד 13 לפרוטוקול הדיון מיום 13.12.2000).

אולם השקר מסרב למות כל עוד הוא משרת סדר יום פור ליטי. במשך 50 שנה לא נשמעה טענה כלשהי בדבר טבח שבוצע כביכול בכפר טנטורה, גם לא בספריהם של היסטוריונים יוניים ערבים בעלי שם שחקרו את הנושא (ראו למשל ספרו של ההיסטוריון וליד חלידי "All That Remains"). העבודה היחידה שבה נכתב כי בוצע טבח בטנטורה, הלוא היא עבודתו של כץ, שלה סייע פפה, התגלתה כמעשה זיוף והונאה, היא נפסלה כבלתי ראויה והורדה ממרפי האוניברסיטה, אולם כץ, פפה ודומיהם לא יניחו ולא ירפו. מדי פעם תינתן להם במה, ואילו קשישי אלכסנדרוני, כך ככל הנראה נגזר, חלקם בעשור התשיעי לחייהם וכבריאאות רופפת, ימשיכו, כל עוד נשמה באפם, לצר עוק כי אין ולא היתה להם אחות.

פרופ' אסא כשר, אשר כתחילה הסתמך על עבודתו של כץ, התראיין אז לעיתון "מעריב" בקבעו כי "בטנטורה בוצע פשע מלחמה". לאחור שהעברתי אליו את החומר הרב שנאסף, חזר בו לחלוטין פרופ' כשר מהאשמותיו ואף התנצל בפניו ותיקו אלכסנדרוני בכותבו: "אני מצטער שנתתי אמון בעבודה שמר אחר יותר התברר כי לא מן הראוי היה לתת בה אמון, ויותר מזה אני מצטער על עוגמת הנפש שגרם פרסום דברי לוותי קי חטיבת אלכסנדרוני". גם ר"ד מאיר פעיל, אשר כתחילה התייחס באמון לדברי כץ, חזר בו מדבריו ואף כתב ממכתב מיום 7 במרץ 2002 שהפנה לוותיקי אלכסנדרוני כי: "הגעתי למסקנה כי אין ולא היה שום צירוף בהטלת רופי מוסרי על לוחמי גרוד 33 של חטיבת אלכסנדרוני אשר כבשו את טנטורה ב-24 במאי 48".

נימר אומר לכך שהקריאו שמות של משתפי פעולה אשר נלקחו. הוא לא אומר דבר וחצי דבר על כך שלקחו אנשים לבית הקברות וירו בהם. הוא גם לא אומר כי היה עד להרג של אנשים לאחור סיום הקרב. שוב, מדובר בייחוס מגמתי וב"ציטוט" של דברים שכלל לא נאמרו על ידי העד

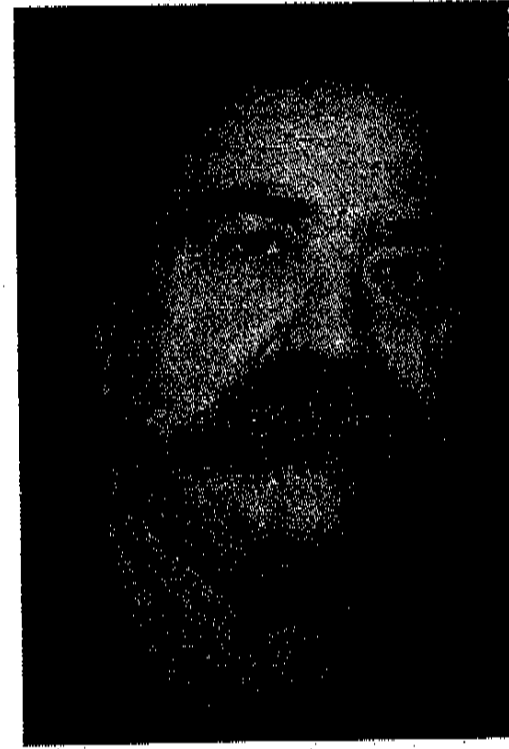
השקר מסרב למות כל עוד הוא משרת סדר יום פוליטי. כץ, פפה ודומיהם לא יניחו ולא ירפו. מדי פעם תינתן להם במה, ואילו קשישי אלכסנדרוני, כך ככל הנראה נגזר, חלקם בעשור התשיעי לחייהם ובבריאאות רופפת, ימשיכו, כל עוד נשמה באפם, לצעוק כי אין ולא היתה להם אחות

של
קחו
ני
לכך
לח
יהם
דבר
פה
יוב
זיה
עם
הם,
זכה
זכר
ד"ר
וכר
יתה
ורת
שור
אין
יבת
יתה
שה
יעו
על
כץ.
זיה
כר
צא
את
מח
את
רים
לכל
דת
רגו
צבר
די

נימוך אומר לכך שהקריאו שמות של משתפי פעולה אשר נלקחו. הוא לא אומר דבר וחצי דבר על כך שלקחו אנשים לבית הקברות וירו בהם. הוא גם לא אומר כי היה עד להרג של אנשים לאחר סיום הקרב. שוב, מדובר בייחוס מגמתי וב"ציטוט" של דברים שכלל לא נאמרו על ידי העד

השקר מסרב למות כל עוד משרת סדר יום פוליטי. כך, פפה ודומיהם לא יניחו ולא ירפו. מדי פעם תינתן להם במה, ואילו קשישי אלכסנדרוני, כך ככל הנראה נגזר, חלקם בעשור התשיעי לחייהם ובבריאות רופפת, ימשיכו, כל עוד נשמה באפם, לצעוק כי אין ולא היתה להם אחות

תדי כץ. חזר בו עוד על דוכן העדים צילום: אלי דסה

כאמור, מדובר במספר דוגמאות בלבד ומי שמעוניין להרחיב רשת בענייני זה ולהתרחש מכובדי ומזויפיו הנוספים של כץ, שנכתבו בסיועו הרב של פפה ומ"הטיפול המסור" שלו וכו' עדויות נוספות (כמו למשל עדויותיהם של שלמה אמבר, אלחנן ענני, צבחה טנג'י, ראשידה חסן אל-איוב ואחרים) מוזד מן לפנות לאתר www.ee.bgu.ac.il/directory-censor/katz. ממכתבתו של רפופרט עולה גם כי כץ הסכים לחזור בו מהטענה שבוצע טבח בטנטורה רק במסגרת הסכם הפשרה שנחתם עימו ובמסגרת מכתב ההתנצלות שעליו חתם, אולם גם כאן לור קים הדברים ב"חוסר ריוק", שכן עוד על דוכן העדים, לאחר שהחלו להיחשף כוביו וזיופיו של כץ, חזר בו כץ מכל טענה בענייני הטבח באומרו: "אני מעולם בשום מקום ולאף אדם לא אמרתי שהיה טבח בטנטורה. גם כעת אני אומר שלא היה טבח בטנטורה" (עמוד 13 לפרוטוקול הדיון מיום 13.12.2000).

אולם השקר מסרב למות כל עוד הוא משרת סדר יום פוליטי. במשך 50 שנה לא נשמעה טענה כלשהי בדבר טבח שבוצע כביכול בכפר טנטורה, גם לא בספריהם של היסטוריונים ערבים בעלי שם שחקרו את הנושא (ראו למשל ספרו של ההיסטוריון וליד חלידי "All That Remains"). העבודה היחידה שבה נכתב כי בוצע טבח בטנטורה, הלא היא עבודתו של של כץ שלה טייע פפה, התגלתה כמעשה זיוף והונאה, היא נפסלה כבלתי ראויה והודרה ממדפי האוניברסיטה, אולם כץ, פפה ודומיהם לא יניחו ולא ירפו. מדי פעם תינתן להם במה כגון זו שניתנה להם ב"מוסף הארץ" ואילו קשישי אלכסנדרוני, כך ככל הנראה נגזר, חלקם בעשור התשיעי לחייהם ובבריאות רופפת, ימשיכו, כל עוד נשמה באפם, לצעוק כי אין ולא היתה להם אחות.

פרופ' אסא כשר, אשר בתחילה הסתמך על עבודתו של כץ, התראיין אז לעיתון "מעריב" בקבעו כי "בטנטורה בוצע פשע מלחמה". לאחר שהעברתי אליו את החומר הרב שנאסף, חזר בו לחלוטין פרופ' כשר מהאשמותיו ואף התנצל בפני התיקי אלכסנדרוני בכותבו: "אני מצטער שנתתי אמון בעבודה שמ"אחד יותר התברר כי לא מן הראוי היה לתת בה אמון, ויותר מזה אני מצטער על עוגמת הנפש שגרם פרסום דברי לוותי"קי חטיבת אלכסנדרוני". גם ר"ד מאיר פעיל, אשר בתחילה התייחס באמון לדברי כץ, חזר בו מדבריו ואף כתב במכתב מיום 7 במרס 2002 שהפנה לוותיקי אלכסנדרוני כי: "הגעת למסקנה כי אין ולא היה שום צירוף בהשלת דופי מוסרי על לוחמי גדוד 33 של חטיבת אלכסנדרוני אשר כבשו את טנטור"רה ב"24 במאי '48".

לכל הדברים החמורים הללו ולזיופים נוספים, חמורים לא פחות, קראה הוועדה שמונתה על ידי אוניברסיטת חיפה בשפי"ת המכובסת "מקרים של אי כיבוד עדויות המרואיינים". לעד מת זאת, בשיחה פרטית תיאר אחד מחברי הוועדה באוזני את הדברים כ"זיוף האקדמי הכי חמור שבו נתקל מימיו". אף שכל מי שעניו בראשו מבין שבאותו שלב היה על האורניברסיטה להעיף את כץ לכל ההתוות, לשלול ממנו כל תואר אקדמי שניתן לו ואף לברר היטב את מירת מעורבותו של פפה במעשה הרמייה, אפשרה האוניברסיטה לכץ, במסגרת פשרה פחדנית, "לתקן" את עבודתו, ורק לאחר ש"התיקון" נדחה, נפסלה סופית עבודתו של כץ ונשלל תוארו במסלול המקדרי. פפה מצדו יצא מן הפרשה ללא פגע.

אין ספק כי הרוב המכריע של האנשים שהתייצבו לצדם של כץ ופפה לא טרח להתעורר בעובדות ובפרטים, וחבל פרשת פפה כ"טנטורה אינה ויכוח של ימין ושמאל, אין היא עניין של השקפה פוליטית ואין היא שייכת למחלוקת בין היסטוריונים חרשים להיסטוריונים ישנים. מדובר בפרשה פשוטה של זיוף, בקלות הבלתי נתפשת של השקר, בניצול לדעה של "חופש אקדמי" ובאנטישמיות מן הסוג הישן המוכר.

ג'ון דברירי פפה, זמעות
ז: "היו להם לחיי" לבוש אזרחי ועם שימות שהיו להם, זיתו, גם אם התב"ר נגרו... סך הכל ז ואולי גם יותר". ז: גם כאן מדובר ז: מסרבת אותה זר. נג'יה מספרת לקח כשיריו קשור בתה, שאותה אין זולם היא מסרבת זים על ידי נג'יה

עוד אחרים? זני שלקחו כשהי אחרים. זם כרי שיצביעו

זין לא נאמרו על ושידוליו של כץ. את הקורא ולהבי ז וגם כאן, לדברי רת משמעות."

זבד) זיק אליעבד צא- עד הכיבוש, את האש במשכו מוז ז נגמר. אספו את זים לחור. ילדים ו אותם רק בגלל נשק אצל ועדת זבו אליעבד הרגו

עם אבו אליעבד ז נאמרו על ידי זים על ידי אבו

עת שהרגו אותם

זין מזה כל אלה זופיעו ואז כולם זנב אנשים שאר לא יכולתי לנוע ת האנשים לבית זיו כאלה שברחו זעו מי נהרג, מי

הים, האם ראית זים? זים שטיפרו אחרי

בי טנטורה כרי